

▶ ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

ЇХ ПОЄДНАЛА ЧУЖИНА

Відбувалося це під час війни, коли навколо біда і горе, а йому до всього байдуже, бо в думках лише наймиліша серцю дівчина Ганнуса. Позналилися вони, коли ще дітьми пасли у наймах худобу. Пізніше Устим підмітив, що дуже вже схожі їхні долі, а отже й повинні вони бути разом. І не помилився. За два роки, поки зустрічалися, встигли звикнути одне до одного. Та от біда, одного разу прийшов Устим до своєї дівчини, а вона сумна сидить і мовчить. Почав розпитувати, що сталося. Тоді Ганнуса й розповіла, що завтра мусить їхати до Німеччини, адже в ті часи вивозили українських хлопців і дівчат в Німеччину на примусові роботи. Задумався парубок, що робити. Тієї ночі спати не лягав, сон його не брав. Вирішив піти до ворожки за порадою. Як надумав, так і зробив. Боязко, але з нетерпінням чекав чи ненайважливішої звістки в своєму житті. Знахарка подивилась на хлопця і, посміхаючись, мовила: «Тобі треба їхати за нею, бо то доля твоя і буде те до старості разом у злагоді жити». Та не чув Устим останніх слів, бо летів до Ганнусі, немов на крилах...

До Німеччини їхали удвох, хоч знали, що не з медом їм там буде, а все ж тішились, що разом. Коли ж приїхали, то вишикували їх в одну шеренгу і сказали: хто хоче одружитися - нехай вийде вперед. Їх розпишуть і будуть жити разом. Так Устим із Ганною у чужині поєднали свої долі. Там, у Німеччині, й перші дві доньки народилися, а всього у них було шість доньок і один син.

Коли народилася Оля - молодятам стало ще важче, та не нарікали. У Німеччині до хороших господарів потрапили, не ображали, та й маленьку Олю полюбили, бо власних дітей не мали. І одягали, і годували її як рідну. А пізніше народилася Люба. А тут і війна закінчилася, потрібно було повертатися на Україну. Дуже господар просив залишитись, але Устим, послухавши дружину, зібрав речі і вирушили в дорогу.

Та не надто радісно зустріла їх рідна домівка. Чомусь не злюбила свекруха невістку й до хати не пустила. Довелося ночувати у сусідів. Так цілий рік і прожили з двома маленькими дітьми по чужих людях, поки власну хатинку збудували. А тоді вже почалося справжнє щасливе сімейне життя. І дітки поспались одне за одним.

Прожили Устим із Ганною 65 років разом, золоте весілля відсвяткували, на яке з'їхалися всі діти, внуки, правнуки, а їх в Устима Андрійовича Пахольчука з Берегів чимало.

Півроку тому дідусь Устим, як його в селі називають, залишився сам, відпливла його люба лебідка за межу життя. Сумує за дружиною, але впевнений, що потрібний ще на землі. Бо й у 95 років не дозволяє собі відпочивати: влітку займається городом, а взимку, коли більше вільного часу - читає «Біблію». Та й до церкви ходить часто. Мабуть, тому Бог йому й послав довголіття...

Неля ВАШУК,
студентка 5 курсу Луцького гуманітарного інституту.